

РЕШЕНИЕ

№ 94

гр. Търговище, 25.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ТЪРГОВИЩЕ в публично заседание на единадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МАРИАНА Н. ИВАНОВА

Членове: БИСЕРА Б. МАКСИМОВА
БОРЯНА СТ. ПЕТРОВА

при участието на секретаря АНАТОЛИЯ Д. А.
като разгледа докладваното от МАРИАНА Н. ИВАНОВА Въззивно гражданско дело № 20233500500139 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 258 и сл.от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на „ДАМИКРА“ ЕООД, гр. Търговище, чрез адв. А.С., ТАК, срещу решение № 156/06.04.2023 г., постановено по гр.д. № 1974/2022 г. по описа на РС – Търговище, с което дружеството Е ОСЪДЕНО да заплати на ищеца „ИБТ“ ЕООД, ЕИК *****, гр. С.-2730, общ. С., обл. Благоевград, представлявано от управител - Илиан Борисов Тачев, чрез пълномощник - адв. Кр. А., АК-Хасково, съдебен адрес: гр. София, с. Казичене, ул. „Ц.Б.Т.“ № 29, сумите, както следва: 2937.40 лв. - главница по Фактура № *****/06.06.2022 год. с ДДС, представляваща стойността на превоз по договор-заявка за транспорт № 17975/30.05.2022; и стойността на допълнителни разноски - паркинг, такса паркинг, командировки, Автомобил Е0203КР/Е2774ЕЕ"; 400 лв. - главница по Фактура № *****/08.06.2022 год., представляваща неустойка по договор-заявка за транспорт № 17975/30.05.2022г., за автомобил Е0203КР/Е2774ЕЕ", начислена на основание чл. 14.3 от посочения договор- заявка за транспорт; 60.26 лв. - мораторна лихва върху главниците, начислена от деня на изискуемост на главниците - 19.06.2022 г. до датата на предявяване на настоящата искова

молба - 22.08.2022 г., ведно със законната лихва върху главницата до окончателното ѝ изплащане, както и направените по делото разноски в размер на общо 2132 лв., на осн.чл.78, ал.1 ГПК.

С оплаквания за необоснованост, незаконосъобразност и съществени нарушения на процесуални правила, въззивникът моли за отмяна на обжалваното решение и отхвърляне на предявените иски. Претендира разноски за двете инстанции.

Основните доводи и съображения в жалбата се свеждат до следното: Необоснован е изводът на съда, че в договора-заявка между страните не е имало упоменато задължение на превозвача да разтовари стоката, върху който извод е изградено и постановено съдебното решение - в случая не ставало въпрос за физическо разтоварване на стоката, както навсякъде в решението посочва съдът, а за придвижване на 80 бр. малки ролки от задната част на камиона до отвора на каросерията му, от която да могат работниците на получателя да разтоварят стоката от товарния автомобил до складовото помещение. Необосновано е и приетото от съда (в края на стр.8, нач. на стр. 9), че получателят „Практикер Гърция“ отказал да разтовари физически стоката. Такъв отказ няма и приетата от първоинстанционният съд фактическа обстановка не отговаря на обективната истина. Служителите/работници на получателя не отказват да разтоварят стоката, напротив, те няколко дни са в готовност да го направят и да приемат товара, но имат забрана /по силата на техни вътрешни правила за работа/ да влизат в товарния сектор на камиона и да разместват чужда стока, поради което молят за съдействие шофьора на превозното средство да им придвижи ролките пред другата стока, за да могат те да разтоварят своята доставка. Това действие не е физическо разтоварване, а съдействие, малозначително действие от страна на превозвача, което не оправдава осуетяването на целия превоз в нарушение на материалното право. Според въззивника, първоинстанционният съд не е приложил правилната материална норма - чл.15 и чл.16 от ЧМР Конвенцията, която дерогира приложението на Закона за автомобилните превози (ЗАвП), в т.ч. и цитираната от съда разпоредба на чл. 57 от ЗАвП, и макар да е цитирал разпоредбата на чл. 368 от ТЗ, не я е съобразил изцяло. Неправилен е и доводът, че указанията на изпращача шофьорът да съдейства на получателя и да предаде ролките до отвора на ремаркетото, представлява новиране на договора, тъй като в случая се касае за празнота в договора, подлежаща на

запълване със законово уредените хипотези, позовавайки се на чл. 15 от ЧМР Конвенцията. Счита, че не дължи плащане, тъй като не е налице и изпълнение от страна на превозвача на задължението му по чл. 9 от договора (да представи заверени от получателя документи: ЧМР товарителница), всичко изложено обуславящо неоснователност на исковата претенция.

От ответната страна, в срока и по реда на чл. 263 ГПК е постъпил писмен отговор със становище за неоснователност на жалбата, с молба за потвърждаване на решението като правилно, законосъобразно и съответно на установената фактическа обстановка и приложимите правни норми, по изложени подробни съображения, които се свеждат до следното: няма спор между страните, че договорът за транспорт е извършен, тъй като товарът е превозен от началната до крайната точка, а физическото разтоварване на стоката не е осъществено по вина на въззивника; позовава се на чл. 57 от Закона за автомобилните превози, според която разпоредба натоварването и разтоварването се извършват от изпращача, получателя или спедитора, освен ако не е уговорено друго, а в случая друго не е уговорено, изложени са съображения по възраженията и оплакванията в жалбата по установената фактическа обстановка и приложимите правни норми. Претендира разноски

В с.з. процесуалните представители и на двете страни поддържат становищата и възраженията си, изложени във въззивната жалба и отговора по нея.

Решението е валидно и допустимо.

Въззивната жалба е допустима и частично неоснователна.

След преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, в съответствие с правомощията си по чл. 269 ГПК, съдът съобрази следното:

Предявените осъдителни иски са обосновани с неизпълнение задълженията на ответника за плащане, съгласно уговореното в сключения между страните договор за превоз, обуславящо и дължимост на вреди и на предвидената с договора неустойка (чл. 14, т. 3), както и лихви за просрочие.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът е оспорил исковите с възражения, че не дължи плащане, тъй като превозът не е осъществен по вина на ищеца.

От съвкупната преценка на събраните по делото доказателства, съдът

приема за установено следното:

Между „КРОНОШПАН БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, гр. Бургас, в качеството му на товародател и ответника „ДАМИКРА“ ЕООД, в качеството му на превозвач, на 20.10.2021г. е сключен Рамков договор за превоз на товари. Съгласно чл.5.1. товародателят се задължава да натовари товара на превозното средство, с което ще се извърши превоза. В чл.9.1. и чл.9.2. страните са договорили, че в задължение на превозвача е да веде до получателя на товара за пристигането на стоката в пункта по местоназначението; да предаде товара на получателя в срок и във вид, в който го е приел от товародателя. Съгласно чл.17.2. в случай, че превозвачът не извършва превоза със свои средства, а в качеството си на спедитор организира превоза на стоката посредством сключване на договори с превозвачи, договорите между страните не обвързват товародателя, като превозвачът носи пълна отговорност в случай на изгубване, погиване и повреждане на превозвания товар. На осн. чл.18 в случай, че получателят на товара не може да бъде открит на посочения адрес или откаже приемането на товара, превозвачът е длъжен да уведоми незабавно товародателя и да пази товара докато получи последващи инструкции от товародателя.

В съответствие с чл.17.2. от горесцитирания Рамков договор, между страните по делото е сключен Договор-заявка за транспорт № 17975/30.05.2022г. (по изпратена по имейл заявка от 30.05.11.30ч.) , по силата на който, в качеството му на спедитор, ответникът „ДАМИКРА“ ООД, възложил на ищеца „ИБТ“ ЕООД - гр. С., в качеството му на превозвач, извършването на международен автомобилен транспорт на товар, със следните параметри: Дата и час на товарене: 30.05.2022г.; от товарен адрес: Кронашпан България ЕООД, Индустриална зона Верила, BG-2121 София, 2129, Равно поле, на товар с тегло 24 000 кг., безопасен комплектен товар, който е следвало да бъде превозен до два разтоварни адреса /първия в Солун, втория в Атина/; със срок на доставка: 31.05.2022г. и 01.06.2022г.

По искане на спедитора от 31.05.2022 г. страните договорили включването на още един адрес в Атина - на 20 км. от първия адрес в Атина, след изпратена от спедитора до превозвача на 31.05.2022г., 16.29 ч. по имейл, коригирана заявка (л. 49), приета от ищеца.

В представения договор и коригираната заявка няма изрична договорка

относно срока за доставка до всеки един от трите адреса. Крайният договорен срок за доставка е 01.06.2022 г. (съгласно първоначалната заявка на спедитора).

Не е спорно, а и от приложените товарителници, в графа 3 Товарене на стоките-място, държава, дата /л. 22-30/ е видно, че товаренето на стоките е на дата 31.05.2022г., а не на 30.05.2022г., както е записано в договор-заявка за транспорт.

Основните задължения на превозвача са в чл. 13 от Договора, като сред тях няма клауза, регламентираща задължение на превозвача за физическото разтоварване на стоката при доставяне на товара на адрес. Няма други писмени или гласни доказателства, че към момента на сключване на договора-заявка или по-късно страните да са постигнали устно договорка за това - превозвачът да разтовари стоката. В чл.14.1. е посочено, че всички транспорти са подчинени и се извършват в съответствие с Конвенцията за договора за международен превоз на стоки по шосе /CMR/. Съгласно чл.14.2. превозвачът е отговорен за цялостната или частична липса и/или повреда на товара от момента на приемането му до момента на доставянето му. Превозвачът гарантира спазването на всички трудово-правни и социално-правни разпоредби, свързани неговата дейност, в т.ч. и законови разпоредби на други държави, на чиято територия заявката за превоз се изпълнява, когато законите на тази чужда страна могат пряко или косвено да бъдат приложими във връзка с изпълнението на заявката за превоз (чл. 14.5). За всяко нарушение на задълженията му по т.14.5. превозвачът дължи неустойка в размер на 5 000 евро.

Ищецът е представил по делото заповед за командировка в чужбина № 31/30.05.2022г., с която управителят на „ИБТ“ ЕООД е командировал за срок от 30.05.2022 г. до 04.06.2022 г. Г.К. - шофьор на товарен автомобил /международни превози/.

Страните не спорят, че превозвачът "ИБТ" ЕООД е приел изпълнението на транспортната услуга и е превозил стоката до договорения първи разтоварен адрес на 01.06.2022 г. От разменената кореспонденция по имейл /от л. 42 към л. 31/ е видно, че превозвачът е уведомил спедитора за пристигането си на разтоварен адрес в Солун на 01.06.2022 год. в 11:30 ч. и за проблем във връзка с разтоварването на стоката на същия адрес, с получател

„Практикер“ - Гърция /л.42/. Превозвачът е насочен от страна на спедитора към директна връзка с товародателя на стоката - „Кроношпан България“ ЕООД, който в 16.58 ч. е дал указания камионът да отиде на паркинг, докато се разреши казуса с „Практикер“ сутринта на следващия ден за разтоварването /л.41/.

На 02.06.2022г. в 09.09 ч. „ДАМИКРА“ ЕООД се обръща към товародателя „КРОНОШПАН БЪЛГАРИЯ“ ЕООД с въпрос дали има развитие по казуса от вчера и как ще процедират /л.41/. В 9.15 ч. /л.40/ , превозвачът „ИБТ“ ООД е насочен от товародателя, с копие до спедитора, да посети отново разтоварен адрес на „Практикер“ в Солун, с указания към шофьора: от „Практикер“ ще му дадат кош, в който шофьорът да им „нахвърли“ 80 бр. ролки - всяка с тегло 0.5 кг., за да могат да разтоварят палетите (най-отзад откъм вратите на ремаркетото), с уточнение, че в камиона има 240 бр.ролки, от които само 80 за този адрес. Посочено е, че от снимките (не са приложени) е видно, че ролките са най-отзад в ремаркетото. Като разтоварят най-задните палети – останалите ролки ще изпаднат от другите палети и шофьорът единствено трябва да ги подаде до коша, докато стигнат до 80 бр. Тези указания са дадени с обяснението, че „Практикер“ Солун имат вътрешни правила, които забраняват техен служител да влиза в ремарке.

В отговор от същата дата - 02.06.2022г. , 10.16 ч./л.39/, ищецът е отказал неговият шофьор да извършва разтоварването на стоката, с доводи, че съгласно вътрешните правила на дружеството, като работодател, шофьорите нямат право да извършват товаро-разтоварни дейности, а и с цел защита на превозвача и на стоката на товародателя. Ищецът е настоял за намирането на друго разрешение за разтоварване на стоката, като е уведомил възложителя на транспортна услуга, че дължи обезщетение при престой не по вина на превозвача, а при решение стоката да бъде върната обратно до адрес на натоварване, също ще следва да му се заплатят разходите за това. Превозвачът е отбелязал още, че при поемане на заявка никой не е уточнявал специфичността на разтоварването.

Видно от продължената кореспонденция по имейл, доколкото страните не са ангажирали други доказателства, за развитието на казуса, поради непостигнато съгласие относно начина на разтоварване на стоката и на 02.06.2022г. не е било организирано разтоварването ѝ, камионът отново е бил

насочен от спедитора към платен охраняван паркинг до ново изясняване на ситуацията, като от „Дамикра" ЕООД са дали указания на 03.06.2022 г. камионът отново да посети разтоварния адрес около 14:30 ч. за разтоварване на стоката, което превозвачът е изпълнил. Тъй като и на 03.06.2022 г., стоката отново не е била разтоварена, нито от страна на получателя й „Практикер“, Солун, нито от изпращача /товародателя/, нито от страна на спедитора „Дамикра" ЕООД, последният, по имейл, в 16.36 ч., е дал указания на превозвача-„ИБТ" ЕООД *„Стоката да е на товарен адрес в Равно поле понеделник“* (л. 32) – т.е. в първоначалния товарен адрес. Видно от видно от приложените международни товарителници това е изпълнено от превозвача, удостоверено с печат и подпис на 06.06.2022 год. /понеделник/ върху товарителницата. Това обстоятелство не е и спорно по делото, а се установява и от приложените към приетата ССЕ разпечатки от представените от ищеца подробни отчети за движението на товарния камион за периода 01.06.2022 – 06.06.2022 г.

На същата дата - 06.06.2022г. превозвачът „ИБТ“ ЕООД е издал 2 бр. фактури /л.20-21/:

-фактура № *****/06.06.2022 г. с основание „Транспортна услуга България-Гърция-България по Заявка № 17975/30.05.2022; Допълнителни разноски - паркинг, такса паркинг, командировки, Автомобил E0203KP/E2774EE“ на стойност 2937,40 лв., с включен ДДС, от които: 1852,20 лева, без включен ДДС за транспортна услуга България-Гърция-България по Заявка № 17975/30.05.2022 г., 145,80 лева без включен ДДС за допълнителните разноски по отиване и връщане до паркинг, 19,55 без включен ДДС - такса за платен паркинг и 430,28 лева - 4 дни командировъчни на водача на транспортната композиция и

-фактура № *****/08.06.2022 год. с основание „Неустойка по Заявка № 17975/30.05.2022, Автомобил E0203KP/E2774EE“ на стойност 400 лева – дължима за четири дни.

И двете фактури са получени от ответника на 13.06.22 г.

По делото е приложена командировъчна Заповед за командировка в чужбина № 31/30.05.22 г. за командираване на шофьора на товарния автомобил Г.К., със задача „превоз на товари между страни от ЕС“, от 30.05.22 г. до 04.06.22 г., с право на дневни пари за 5 дни x 55 евро, или общо

275 евро (чиято легова равностойност за 4 дни – 430,28 лв. е част от сумата по ф-ра № *****/06.06.2022 г.)

Приета е ССЕ дала отговор на поставените й задачи във връзка с размера на претендираните суми.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Ищцовата претенция е за заплащане на извършена транспортна услуга за сумата 1852,20 лв., без включен ДДС (2222. 64 лв., с ДДС), обезщетение за вреди: 145,80 лв., без включен ДДС за допълнителните разноси по отиване и връщане до паркинг; 19,55 лв., без включен ДДС - такса за платен паркинг и 430,28 лева - 4 дни командировъчни на водача; неустойка в размер на 400 лв. по т. 14.3 от договора за транспорт и лихва за забава върху претендираните главница за периода 19.06.22 г. – 22.08.22 г.

Страните са в облигационни отношения, възникнали от договор за международен автомобилен превоз на стоки.

Договорът за международен автомобилен превоз е неформален консенсуален договор и за неговото сключване е достатъчно наличието на съвпадение на насрещните волеизявления на съконтрагентите (пр. решение № 135/05.10.2011 г. по т.д.№ 1103/2010г. на ВКС, ТК, II т.о.). В случая се установи безспорно сключен в писмена форма договор-заявка № 17975/30.05.2022г. между ищеца „ИБТ“ЕООД, в качеството на превозвач, и ответника - „ДАМИКРА“ ЕООД, в качеството на спедитор. Със сключването на договора за страните са възникнали насрещни права и задължения, като основното задължение на ответника като спедитор, е да заплати уговорената превозна цена в 10-дневен срок след разтоварване на стоката, а за превозвача - да извърши превоза на стоката в определения срок, да я предаде на получателя на адреса за разтоварване и да заплати обезщетение за причинените вреди по време на превоза, в случай, че има такива.

В конкретния случай, доколкото се касае за превоз на товар с автомобил, с място на изпращане и получаване в две различни държави, правното действие на твърдяната от ищцовата страна сделка попада в приложното поле на чл. 367 ТЗ, във връзка с чл. 379 ТЗ и чл. 49 и сл. от Закона за автомобилните превози (ЗАВП), тъй като съгласно чл.1,т.1 от ЗАВП, този нормативен акт урежда обществените отношения, възникнали по повод

осъществяването на международни превози на товари с автомобили, извършвани от български или чуждестранни превозвачи. За породените от този договор правни последици следва да намери приложение и Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR), ратифицирана с Указ № 1143/1997 г. на Държавния съвет, обнародван в ДВ, бр. 61/1977 г., като по силата на чл. 5, ал. 4 от Конституцията на РБ същата е част от вътрешното право и има предимство пред тези норми от българското законодателство, които ѝ противоречат.

Изхождайки от установените факти и обстоятелства, ищецът е изпълнил своето задължение като превозвач да превози и достави до първия посочен в договора-заявка адрес – Гърция, гр.Солун, „Практикер“ натоварените от товародателя “Кроношпан България“ ЕООД стоки. Камionenът на превозвача е бил на разтоварния адрес на 01.06.22 г. в 11.30 ч., след като на 31.05.22 г., в 16.29 лв., по заявка на ответника е приел и трети адрес за доставка в Гърция.

Установено е по делото, че поради възникнали пречки относно начина и лицето, длъжно да разтовари стоката, превозвачът по указание на спедитора, дадено на 03.06.22г. (петък) е върнал цялата пратка обратно на първоначалния разтоварен адрес в Равно поле на указаната дата – 06.06.22 г. (понеделник).

С оглед осъществения превоз, ответникът дължи заплащане на претендираното от страна на ищеца-превозвач, възнаграждение за транспортната услуга, в размер на претендирания 2222.64 лв., с ДДС. В тази връзка съдът намира за неоснователни възраженията на ответника, че получаването на стоката е осуетено от поведението на превозвача и отказа му да „съдейства“ при разтоварването с позоваването на чл. 15 от ЧМР Конвенцията.

Както бе посочено по-горе, съгласно чл. 5, ал. 4 от КРБ, конвенцията е част от въртешното право и има предимство пред тези норми от българското законодателство, които ѝ противоречат. Доколкото в приложимата норма на чл. 57 от Закона за автомобилните превози изрично е посочено, че „Натоварването и разтоварването се извършват от изпращача, получателя или спедитора, освен ако друго не е уговорено“, а в ЧМР Конвенцията подобна правна норма или норма уреждаща по друг начин, респ. друго лице да извършва разтоварването няма, то и приложима е разпоредбата на чл. 57 от

ЗАВП, след като, видно от представения договор за превоз и Рамковия договор за превоз „друго не е уговорено“.

Разпоредбата на чл. 15 от ЧМР Конвенцията не разрешава по различен начин въпросът относно „разтоварването“, доколкото тук става въпрос за възникнали пречки при „предаването“ – както се установява по делото, сам товародателят е заявил, че осъществява ежеседмични регулярни доставки до веригите на Практикер в Гърция (л. 39), обуславящо и яснота по въпроса, че в Практикер Солун имат вътрешни правила, които забраняват техният служител да влиза в ремарке (л. 40). Но от този имейл не става ясно при тези ежеседмични доставки до момента кой е извършвал физическото разтоварване на стоката при пристигането на адреса за разтоварване, т.е. каква е обичайната практика. Очевидно е обаче, че става въпрос за специфика при разтоварването, произтичаща от въведени правила от самия получател, която специфика е следвало да бъде изрично уточнена/споделена със спедитора, респ. указана на превозвача (още при сключване на договора за превоз), който пък от своя страна се позовава на негови вътрешни правила относно забраната неговите шофьори да участват в разтоварването на превозваната стока. Ответникът не е ангажирал доказателства за установяване на твърденията си, че ставало въпрос не за разтоварване на стоката, а за „съдействие“ – видно от обясненията в имейла на товародателя от 02.06.22 г., 9.15 ч. указанията му към шофьора са, че ще му дадат кош, в който „да им нахвърли 80 бр. ролки, за да могат да разтоварят палетите (най-отзад от към вратите на ремаркетото); и по-нататък „след като разтоварят най-задните палети - останалите ролки ще изпаднат от другите палети и шофьорът единствено ще трябва да ги подаде до коша, докато стигнат до 80 бр., тъй като в камиона има общо 240 бр. ролки, от които само 80 са за този адрес. Няма спор, че товаренето е задача на товародателя, като същият е следвало да съобрази подредбата на отделните доставки (ролки, палети и т.н.) и ги подреди по начин, позволяващ тяхното разтоварване без проблеми, без да е необходимо шофьорът, в случая, да „нахвърля в кош ролки“, да ги „подаде“ или „избута“, предвид и последващото разтоварване на палети.

Предвид изложеното, съдът намира исковата претенция за заплащане на възнаграждение за извършения превоз в предявения размер за основателна и доказана.

По отношение на претенцията за останалите суми от главницата – с оглед наложилите се престой на паркинг, съгласно указанията на спедитора/товародателя, поради проблемите с разтоварването, заплатените от ищеца разходи за паркинг и придвижване до там, се явяват извънредни и безспорно са му причинили вреди, вреда е причинена на ищеца и от извънредния разход за командировъчни на шофьора, но в размер само на един ден - а именно на 03.06.22 г., предвид следното: камионът е отпътувал от мястото на товарене на 31.05.22 г., пристигнал на първия разтоварващ адрес – „Практикер“, Солун около 11.30 ч. на 01.06.22 г. и при доставката и на останалите два адреса в Атина, превозът е следвало да бъде извършен на 02.06.2022 г. Поради развилите се обстоятелства, шофьорът се е наложило да престои и на 03.06.22 г., когато, след указанията на ответника, около 17 часа е отпътувал за България, пристигайки в С. в около 23 ч. (л. 133-144).

Т.е., при изпълнен в съответствие с доворените три адреса на разтоварване договор, шофьорът би се завърнал в България на 02.06.22 г., поради което и претенцията за извънредни разходи за командировъчни се явява основателна само за един ден, като без значение за настоящия спор е дали ищецът е изплатил на своя служител повече дни командировъчни в чужбина. След като превозвачът е определил цена на исковата си претенция за превоз в размер на 1852.20 лв., без ДДС (2222.64 лв., с ДДС) – по-ниска от договорения *„2 250.00 BGN плюс 20% ДДС“*, то в тази цена влизат всички предвидени от него разходи за превоза, и единствено тези, явяващи се, не по негова вина, извънредни разходи, могат да бъдат претендирани като вреди.

Предвид горните доводи и съображения, исковата претенция е основателна за сумата от общо 2 550.14 лв., в какъвто и размер следва да се уважи, а за разликата до 2 937.40 лв. – да се отхвърли като неоснователна.

По претенцията за неустойка:

Съгласно чл. 14.3 от договора за превоз „При престой на камион над 48 часа за обмитяване/товарене/разтоварване спедиторът „Дамикра“ ЕООД дължи неустойка в размер на 100 лв. за започнати 24 часа, ако в 5-дневен срок от деня на закъснялото събитие превозвачът предяви искане“.

По делото е установено, че камионът на превозвача е бил на разтоварния адрес на 01.06.2022г. в 11.30 часа, като поради непостигнато съгласие относно начина на разтоварване, на 03.06.22 г. в 16.30 ч. превозвачът

е получил указания да върне стоката на адреса на натоварването ѝ. Предвид клаузата на чл. 14.3 че „ДАМИКРА“ ЕООД дължи неустойка при престой над 48 часа, в размер на 100 лв., за започнати 24 часа, от 11.30 ч. на 01.06.22 г. до 11.30 ч. на 03.06.22г. не се дължи неустойка, тъй като това време попада в предвидения гратисен период от първите 48 часа. Съгласно указанията на Дамикра ЕООД превозвачът е върнал стоката на 06.06.22 г. (понеделник) , като видно от извлечението за движението на камиона, последният е пристигнал в Равно поле в 11.00 ч., разтоварен в 13.00 часа, т.е. дължи му се неустойка за времето от 11.30ч. на 03.06.22 г. до 06.06.22 г., когато в 11.00 ч. вече са започнати нови 24 часа (на четвъртия ден) – т.е. за 4 дни.

В тази връзка неоснователно е оплакването на въззивника, че престоят е по вина на превозвача, предвид изложените по-горе мотиви. Неоснователно е и становището на ответника, че дори и да се дължи неустойка, такава е дължима само за 1 ден (за 5 часа – изминали от 11.30 до 16.30 на 03.06.22г.). Поради невъзможността да разтовари стоката, предназначена за трите адреса в Гърция, и указаното разтоварване в базата на товародателя едва на 06.06.22 г. (понеделник) – това време следва да бъде приравнено на престой, по смисъла на чл. 14.3 от договора.

При основателност на претенциите за главници в посочения размер, основателна се явява и претенцията за лихва за забава, считано от 19.06.22г. (съгласно уговорения 5-дневен срок за заплащане в т. 9 от договора и представените доказателства за връчване на платежните документи на ответника на 13.06.22 г.) до датата на предявяване на иска – 22.06.22г.

При извършеното преизчисление на дължимата лихва за забава, исковата претенция в тази ѝ част е основателна до размера на 47.85 лв., в какъвто следва да бъде уважена, а за разликата до пълния размер от 60.26 лв.-отхвърлена като неоснователна.

Районният съд е достигнал до частично друг резултат, поради което и обжалваното решение следва да бъде изменено, съобразно изложените по-горе мотиви и съображения, водещо и до изменение на решението и в частта за разноските:

В първа инстанция ищецът е заплатил разноски в общ размер 2132 лв. (д.такса, адв.възнаграждение, депозит за ССЕ, разноски в обезпечителното производство – л. 70,151-158), от които предвид уважения размер на исковете

(88%), основателни разноси в размер 1876.16 лв. Ответникът е заплатил разноси за адв.възнаграждение в размер 600 лв., като с оглед отхвърлената част от иска, основателни – 72 лв., следователно ответникът следва да заплати на ищеца разноси в размер на 1804.16 лв.- съразмерно и по компенсация.

По разноските за въззивната инстанция. И двете страни са претендирали разноси, съответно са направили възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК:

Въззивникът е сторил разноси в размер общо 1316.75 лв. (116.75 лв. д.т. и адв.възнаграждение 1200 лв.). Въззиваемата страна е сторила разноси в размер на 1020 лв.- адв.възнаграждение. С оглед изхода на въззивното производство основателни за въззивника са разноските в размер 154.90 лв., а за въззиваемата страна – 900.02 лв., поради което „Дамикра“ ЕООД следва да заплати на „ИБТ“ ЕООД разноси за въззивната инстанция в размер 745.12 лв.- по компенсация. Съдът намира за неоснователно възражението и на двете страни за прекомерност на адв.възнаграждение на осн.чл. 78, ал. 5 от ГПК, доколкото предвид цените на отделните иски претенции, адвокатското възнаграждение е уговорено и от двете страни под общия минимум по чл. 7, ал. 2, т. 1 и т. 2 от НМРАВ.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 156/06.04.2023 г., постановено по гр.д.№ 1974/2022 г. по описа на РС – Търговище, В ЧАСТТА, с която „ДАМИКРА“ ЕООД, ЕИК *****, гр. Търговище-7700, ул. „Р.“ № 9, представлявано от управител Р.К., чрез пълномощник адв. А. С., Е ОСЪДЕНО да заплати на ищеца „ИБТ“ ЕООД, ЕИК *****, гр. С.-2730, общ. С., обл. Благоевград, представлявано от управител Илиан Тачев, чрез пълномощник адв. Кр. А. от АК-Хасково: сума в размер **над 2 550.14 лв. до присъдената 2 937. 40 лв.** – част от главницата по Фактура № *****/06.06.2022 год., представляваща допълнителни разноските в частта за командировки; **сума в размер над 47.85 лв. до присъдената сума от 60.26 лв.** - мораторна лихва върху главниците, считано от 19.06.2022 г. до 22.08.2022 г., **както и в частта за разноските**, като вместо него в тази му част **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявения от „ИБТ“ ЕООД, ЕИК *****, гр. С.-2730, общ. С., обл. Благоевград срещу „ДАМИКРА“ ЕООД, ЕИК *****, гр. Търговище-7700, ул. „Р.“ № 9, иск за сумата над 2550.14 лв. до присъдената 2

937. 40 лв. – част от главницата по Фактура № *****/06.06.2022 год., представляваща стойността на допълнителни разноските в частта за командировки (за повече от един ден), както и предявения иск за сумата над 47.85 лв. до претендирания размер от 60.26 лв. – мораторна лихва върху главниците, считано от 19.06.22г. до 22.08.22г..

ОСЪЖДА „ДАМИКРА“ ЕООД, ЕИК *****, гр. Търговище-7700, ул. „Р.“ № 9, представлявано от управител Р.К., чрез пълномощник адв. А. С. да заплати на „ИБТ“ ЕООД, ЕИК *****, гр. С.-2730, общ. С., обл. Благоевград, представлявано от управител Илиан Тачев, **СУМАТА от 1804.16 лв.** – представляваща съдебни разноски и адв.възнаграждение в първоинстанционното производство, съразмерно с уважената/отхвърлена част от исковете и по компенсация, както и **СУМАТА от 745.12 лв .-** разноски за въззивната инстанция, по компенсация – **на осн.чл. 78 от ГПК.**

РЕШЕНИЕТО не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____